

Arrest

nr. 183 205 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen Xen X, op 23 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat Mr. E. Van Braekel verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster zou op 1 juli 2008 zijn aangekomen in België. Zij beviel op 15 februari 2012 van K.M., die op 23 februari 2012 erkend werd door de heer K.A., van Nederlandse nationaliteit. De dochter van verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit.

Verzoekster diende op 26 juli 2013 een aanvraag in, onder een bijlage 19ter, voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn van K.M.

De burgermeester te Antwerpen nam op 28 oktober 2013, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het bestuur beval verzoekster diezelfde dag, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Verzoekster diende op 3 december 2013, onder een bijlage 19ter, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn van K.M. Het bestuur weigerde op 27 mei 2014, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende op 5 juni 2014, onder een bijlage 19ter, een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn van K.M. Het bestuur weigerde op 27 november 2014, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende op 6 december 2014, onder een bijlage 19ter, een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van haar Nederlandse partner K.A., die op dat moment in het bezit was van een E-kaart sedert 10 maart 2015 en die dat verblijfsrecht had verkregen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 17 juni 2015 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 31 juli 2015 beviel verzoekster van haar zoon K.M.A. Deze laatste bezit de Nederlandse nationaliteit.

Op 6 juli 2016 werd het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de heer K. A., onder een bijlage 21, beëindigd.

Het bestuur stelde op 2 augustus 2016, onder een bijlage 21, een einde aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 september 2016 wordt verzoekster in beschikking gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van haar nieuwe aanvraag tot verblijf.

De bestreden beslissing van 2 augustus 2016 houdende de bijlage 21 luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Europese Unie in als partner van K.A. (81.07.25 479-36).

De partner kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als burger van de Unie (in toepassing van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980). Zijn verblijfsrecht werd op 06.07.2016 beëindigd overeenkomstig art. 42bis van de wet van 15.12.1980.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening gehouden dient te worden overeenkomstig art. 42quater, §1, 3elid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van een burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de partner in die desbetreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder, dient ook het verblijf van de kinderen K.M. geboren op 15.02.2012 en K.M.A. geboren op 31.07.2015 te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter§1,1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en als EU-burger in staat moet zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de vader van het kind in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als partner van een EU-burger bekomen op 17.06.2015 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Het staat niet ter discussie dat verzoekster ingevolge een nieuwe verblijfsaanvraag op 15 september 2016 door het bestuur in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Dit wordt bevestigd door stukken die zich in het administratief dossier bevinden en het wordt niet betwist door de verwerende partij.

2.4. Ter terechtzitting verwijst de verwerende partij dienaangaande naar haar nota met opmerkingen en betoogt zij inzake het attest van immatriculatie dat het standpunt van DVZ is dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing hierdoor *"tijdelijk opgeschort wordt maar kan herleven nadat een nieuwe beslissing is genomen"*.

2.5. In casu werd de bevelscomponent van de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 evenwel impliciet doch zeker opgeheven door de toekenning van het attest van immatriculatie aan verzoekster. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep de bevelscomponent van de bestreden beslissing verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont dan ook niet aan dat zij een belang heeft bij de nietigverklaring van de bevelscomponent van de bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk, in de mate dat het gericht is tegen bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2016.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het handvest), van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

3.2. Verzoekster licht haar betoog integraal als volgt toe:

"III.4.A. Schending van de motiveringsvereiste vervat in artikel 62 wet 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Ook artikel 62 van de wet 15 december 1980 stelt dat de administratieve beslissing met redenen omkleed worden. Verzoekers hebben in de kennisgeving van de beslissing tot intrekking van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten moeten lezen: "Betrokkende diende een aanvraag voor verblijfskaart als een familielid van een burger van de Europese Unie in als partner van K.A. met (81.07.25 479-36). De partner kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als burger van de Unie (in toepassing van art. 40 § 4 van de wet van 15.12.1980). Zijn verblijfsrecht werd op 06.07.2016 beëindigd overeenkomstig art. 42bis van de wet van 15.12.1980. Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder, dient ook het verblijf van de kinderen K.M. geboren op 15.02.2012 en K.M.A geboren op 31.07.2015 te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, 1§, 1 ° van de wet van 15.12.1980." (stuk 2). Er wordt in deze beslissing geen enkele melding gemaakt van de reden waarom de partner/ vader van verzoekers geen verblijfsrecht meer heeft. Er wordt enkel gesteld dat het verblijfsrecht van de heer Kot Ahmet werd beëindigd overeenkomstig art. 42bis van de wet van 15.12.1980. In dat artikel worden een heleboel andere artikels opgesomd. Echter wordt nergens in de beslissing concreet vermeld welke specifieke reden aan de beëindiging van het verblijfsrecht ligt. Vermits de beslissing m.b.t. de intrekking van het verblijfsrecht van de heer K.A. nog niet aan hem betekend werd, hebben zowel verzoekers als de heer K.A. zelf het raden naar waarom zijn recht tot verblijf werd ingetrokken. Het is kennelijk onredelijk om verzoekers naast de beëindiging van verblijfsrecht ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoekers op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeden conform het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

III.4.B. Artikel 41 handvest grondrechten Europese Unie

16. Artikel 41 van het Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen." Het hoorrecht werd m.a.w. geïncorporeerd in het Handvest. Dit hoorrecht is van zeer algemene aard en houdt in dat een bestuur verplicht is om verzoekers te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hen. Het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014). Indien eerste verzoekster was gehoord, had zij kunnen meedelen dat zij op het moment van beslissing aan alle voorwaarden van de wet voldaan had en haar geen enkele fout verweten kan worden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het hoorrecht dan ook geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

III.4.D. De schending van het redelijkheidsbeginsel

Door het gebrek aan motiveringsbeginsel hebben verzoekers volledig het raden naar de reden van intrekking van het verblijfsrecht van de heer K.A. wat resulteert in een beëindiging van hun eigen verblijfsrecht waarover zij evenmin afdoende werden geïnformeerd. Bijgevolg zullen verzoekers pas afdoende op de hoogte zijn op het moment dat de beslissing van de intrekking van verblijfsrecht aan de heer K.A. wordt betekend. Tot op dat moment blijft het voor hen koffiedik kijken. Gelet op het redelijkheidsbeginsel kunnen verzoekers niet verplicht worden het land te verlaten in afwachting van meer duidelijkheid omtrent de werkelijke reden van beëindiging van het verblijfsrecht van de heer K.A. De beslissing dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten alvorens het recht op verblijfsrecht van

diens partner/vader volledig werd onderzocht, schendt het redelijkheidsbeginsel. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

III.4.E. De schending van artikel 8 E.V.R.M.

Indien verzoekers het land zouden moeten verlaten, zou dit een schending inhouden van artikel 8 van het EVRM. Immers zal eerste verzoekster terug moeten gaan naar Marokko en zal zij logischerwijs haar kinderen met zich meenemen. Echter verblijft de vader van tweede en derde verzoeker nog steeds in Europa, ni. in Frankrijk. Eerste verzoekster zal haar partner niet meer kunnen doen en tweede en derde verzoeker hun vader. Hierdoor wordt in eerste instantie het recht op gezinsleven geschonden. Ten tweede werpen verzoekers op dat ze niet alle drie dezelfde nationaliteit hebben. Tweede en derde verzoekers hebben net als hun vader de Nederlandse nationaliteit, wat wil zeggen dat zij eveneens elders in de Unie zullen kunnen verblijven. Echter heeft eerste verzoekster geen nationaliteit van een land van de Unie, waardoor zij terug zal moeten keren naar zijn land van herkomst. Dit impliceert dat verzoekers gescheiden zullen moeten leven van elkaar, waardoor er geen enkele waarborg meer is voor zijn gezinsleven. Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond”.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.4. De bestreden beslissing van 2 augustus 2016 dient duidelijk het determinerend motief aan te geven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 42quater en 40, § 4, van de vreemdelingenwet en artikel 54 in combinatie met de lezing van artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). In de motivering wordt, inzake humanitaire bezwaren ten aanzien van verzoekster en haar kinderen, ook verwezen naar de artikelen 42quater, § 1, 3° lid, 42ter, § 1, 1° en 42ter §1, 3°, lid van de vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 een motivering in feite, zoals weergegeven supra onder punt 1 van dit arrest.

3.5. Het determinerend motief van de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 luidt als volgt: “(...) wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van betrokkene (...) Betrokkene diende een aanvraag voor een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Europese Unie in als partner van K.A. (81.07.25 479-36). De partner kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als burger van de Unie (in toepassing van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980). Zijn verblijfsrecht werd op 06.07.2016 beëindigd overeenkomstig art. 42bis van de wet van 15.12.1980.”

3.6. Verzoekster is echter van oordeel dat deze motivering niet afdoende is daar haar partner K.A. geen beslissing heeft ontvangen betreffende de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Zo er al een dergelijke beslissing is, weet zij niet om welke reden een einde werd gesteld aan dit verblijfsrecht.

Uit de stukken bijgebracht door de verwerende partij blijkt dat ten aanzien van de partner van verzoekster op 2 augustus 2016 een beslissing werd getroffen waarbij een einde wordt gesteld aan zijn verblijf. Het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd omdat zij een verblijf genoot in functie van haar partner en nu de partner geen verblijfsrecht heeft, werd ook haar verblijf beëindigd.

3.8. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, wetbepaling waar de bestreden beslissing is op gesteund.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)”

3.9. In de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 wordt aangegeven dat een einde wordt gesteld aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 42quater van de vreemdelingenwet, daar zij gemachtigd werd tot verblijf in functie van haar partner, doch dat diens verblijfsrecht beëindigd werd op 2 augustus 2016 op grond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

De motieven aangegeven in de bestreden beslissing kunnen aldus de bestreden beslissing schragen.

Het gegeven dat de motieven voor het beëindigen van het verblijfsrecht van haar partner niet worden hernomen in de thans bestreden beslissing heeft geen schending van de motiveringsplicht tot gevolg. Dergelijke motivering behoort tot een andere beslissing, nl. die van haar partner, waartegen hij kan opkomen met de middelen die het recht hem verschaffen.

Het loutere gegeven dat de beslissing tot beëindiging nog niet ter kennis zou zijn gebracht aan haar partner doet evenmin afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing, nu uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het vaststaat dat er ten aanzien van haar partner een beslissing werd getroffen die een einde stelt aan het verblijfsrecht van haar partner.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de partner van verzoekster per schrijven van 3 november 2015 (ter kennis gebracht op 17 december 2015) werd uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten bij het bestuur en om documenten voor te leggen. Verzoeksters partner legde een arbeidsovereenkomst van 15 augustus 2014 van bepaalde duur met tewerkstelling vanaf 18 augustus 2014 voor de periode van één jaar voor, naast enkele andere documenten. Hieruit bleek dat verzoeksters partner niet meer tewerkgesteld is. Daar verzoeksters partner niet meer tewerkgesteld is, terwijl aan hem een verblijfsrecht werd toegekend in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, werd zijn verblijfsrecht beëindigd. Verzoekster kan derhalve niet ernstig voorhouden als zou zij het raden hebben naar de reden van beëindiging van het verblijfsrecht van haar partner.

In zoverre verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de gemachtigde in casu in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling komt en er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Bij de bespreking van het middel hiervoor is afdoende gebleken dat de gemachtigde in alle redelijkheid tot zijn besluit is gekomen en dat verzoekster er geenszins in geslaagd is het tegendeel aan te tonen. Er kan dan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel weerhouden worden.

Een schending van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel wordt in casu niet aannemelijk gemaakt.

3.13. Verzoekster betoogt verder dat de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schendt omdat indien verzoekster gehoord was geweest, zij had kunnen mededelen dat zij op het moment van de bestreden beslissing *“voldoet aan de voorwaarden van de wet en dat aan haar geen fout kan worden verweten”*.

3.14. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BEIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoekster beperkt zich te betogen dat indien zij gehoord was geweest zij had kunnen mededelen dat zij *“aan alle voorwaarden van de wet voldaan had en er haar geen enkele fout verweten kan worden”*. Met dit vaag betoog dat zij voldoet aan de ‘voorwaarden van de wet’, die zij verder niet preciseert, toont zij niet aan dat er elementen of stukken zijn die hadden kunnen leiden tot een andersluidende beslissing mits zij voorafgaandelijk zou zijn gehoord. Verder blijkt uit de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 dat verzoekster geenszins een fout wordt verweten, zodat haar betoog dienaangaande niet dienstig is. Verzoeksters verblijf wordt beëindigd omdat de rechtsgrond voor dat verblijf, met name het verblijfsrecht van haar partner, een burger van de Unie, beëindigd werd. Verzoekster haalt verder geen enkele argumentatie aan waarvan zij meent dat zij de gemachtigde op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van haar dossier. Verzoeksters theoretisch betoog omtrent de miskenning van haar hoorrecht, slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou geschonden zijn.

3.15. Verzoekster betoogt tot slot dat haar partner in Frankrijk verblijft en dat zij niet dezelfde nationaliteit heeft als hem en haar kinderen, waardoor de beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.16. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.17. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft kan aangenomen worden dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met haar partner van Nederlandse nationaliteit en hun twee minderjarige kinderen van Nederlandse nationaliteit. In het administratief dossier zijn er evenmin gegevens voorhanden die er op wijzen dat er geen gezinsleven bestaat. Het bestaan van een gezinsleven kan tevens uit de bewoordingen van de gemachtigde in de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 worden afgeleid.

3.18. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.19. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben .

3.20. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.21. Verzoeksters integrale betoog aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: *“Indien verzoekers het land zouden moeten verlaten, zou dit een schending inhouden van artikel 8 van het EVRM. Immers zal eerste verzoekster terug moeten gaan naar Marokko en zal zij logischerwijs haar kinderen met zich meenemen. Echter verblijft de vader van tweede en derde verzoeker nog steeds in Europa, nl. in Frankrijk. Eerste verzoekster zal haar partner niet meer kunnen doen en tweede en derde verzoeker hun vader. Hierdoor wordt in eerste instantie het recht op gezinsleven geschonden. Ten tweede werpen verzoekers op dat ze niet alle drie dezelfde nationaliteit hebben. Tweede en derde verzoekers hebben net als hun vader de Nederlandse nationaliteit, wat wil zeggen dat zij eveneens elders in de Unie zullen kunnen verblijven. Echter heeft eerste verzoekster geen nationaliteit van een land van de Unie, waardoor zij terug zal moeten keren naar zijn land van herkomst. Dit impliceert dat verzoekers gescheiden zullen moeten leven van elkaar, waardoor er geen enkele waarborg meer is voor zijn gezinsleven. Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond”.*

3.22. Aangezien niet wordt betwist dat het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, in casu onder de vorm van de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 houdende een bijlage 21, aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

3.23. Artikel 8, 2de lid van het EVRM bepaalt dat *“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land.”*

3.24. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (*legaliteitstoets*), dient te worden opgemerkt dat de *“inmenging van het openbaar gezag”* inderdaad *“zoals bij de wet is voorzien”*, met name in artikel 42quater (en artikel 42bis) van de vreemdelingenwet.

3.25. Wat de tweede voorwaarde betreft (*legitimiteitstoets*), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van het economisch welzijn van het land. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van het economisch welzijn van het land. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de vrijwaring van de economische welvaart te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

De legaliteit en de legitimiteit van de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 blijven zodoende overeen na voornoemde toetsingen.

3.26. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (*de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets*). Dit houdt zodoende een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

3.27. Wat deze afweging betreft merkt de Raad op dat de gemachtigde in de motivering van de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 duidelijk en omstandig het volgende heeft gesteld:

“Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening gehouden dient te worden overeenkomstig art. 42quater, §1, 3elid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van een burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de partner in die desbetreffende lidstaat aan de voorwaarden

voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder, dient ook het verblijf van de kinderen K.M. geboren op 15.02.2012 en K.M.A. geboren op 31.07.2015 te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter§1,1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en als EU-burger in staat moet zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de vader van het kind in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.”

3.28. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde in diens afweging wel degelijk rekening heeft gehouden met humanitaire elementen, alsook specifiek met het “*gezinsleven van verzoekster*”. De gemachtigde motiveert daarbij dat aangezien verzoeksters partner en kinderen allen Nederlandse staatsburgers en dus burgers van de Unie zijn, zij haar recht op gezinshereniging kan uitoefenen, hetzij in Frankrijk waar verzoekers partner als burger van de Unie momenteel verblijft, hetzij in Nederland, waar verzoeksters kinderen en haar partner staatsburgerschap genieten. Daarenboven wordt door de gemachtigde in diens motivering gesteld dat de kinderen in staat moeten zijn zich in elke lidstaat van de Unie te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien, toch voor zover de partner van verzoekster in de desbetreffende lidstaat, het weze Frankrijk of Nederland, aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hieruit volgt dat de gemachtigd wel degelijk de mogelijkheden voor verzoekster is nagegaan en deze heeft opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing van 2 augustus 2016. De gemachtigde had hierbij uitdrukkelijk aandacht voor het gezinsleven van verzoekster en andere humanitaire aspecten. Daar de gemachtigde vaststelt dat verzoekster haar recht op gezinshereniging kan uitoefenen in zowel Nederland als Frankrijk in functie van haar partner of in Nederland in functie van haar kinderen is komen vast te staan dat een latere, eventuele verwijdering uit het Rijk van verzoekster en haar kinderen, welke overigens ook geadresseerden zijn van dezelfde bestreden beslissing, niet betekent dat haar gezinsleven met haar kinderen verbroken wordt, noch dat zij in omstandigheden zou terechtkomen die ernstige humanitaire problemen voor haar en haar gezin betekenen. Hierbij dient toch ook te worden aangestipt dat zoals verzoekster zelf aangeeft in haar verzoekschrift, haar partner niet in België verblijft, zodat zij bij een verder verblijf in België hoe dan ook gescheiden zal zijn van haar partner en haar kinderen gescheiden zullen zijn van hun vader. Er kan in casu dus geen sprake zijn van het verder zetten van het gezinsleven in België, temeer geen van de gezinsleden nog over een verblijfsrecht in België beschikt. Verzoekster laat daarenboven na hinderpalen aan te voeren welke haar en haar kinderen zouden beletten hun gezinsleven elders dan in het Rijk te beleven. Het loutere gegeven dat zij de Marokkaanse nationaliteit bezit belet haar niet haar recht op gezinshereniging uit te oefenen. Zij toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393)

De belangenafweging met betrekking tot artikel 8 van het EVRM blijkt wel degelijk uit de bestreden beslissing van 2 augustus 2016, alsook uit verzoeksters administratief dossier en verzoekster laat na in haar betoog om hierop concreet in te gaan. Verzoekster laat tevens na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de vigerende wetgeving, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet, een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

3.29. Artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om verzoekster en haar kinderen, welke haar volgen, te gedogen op het grondgebied. De artikelen 40 en verder van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.

3.30. De Raad merkt nog op dat waar verzoekster in haar inleidend verzoekschrift zelf aangeeft geïntegreerd te zijn en momenteel zelf in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen kan voorzien, de bestreden beslissing van 2 augustus 2016 geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient dan evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 van 4 mei 2007).

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt in casu niet voor.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU